

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษามัธยมศึกษาชั้นสูง กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาวิชาเอกพลศึกษา ชั้นปีที่ 1 ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในวิทยาลัยพลศึกษาทั่วประเทศ ในปีการศึกษา 2533 ได้มาด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างประชากรแบบแบ่งชั้นหลายขั้นตอน (multiple - stage random sampling) โดยผู้วิจัยสุ่มวิทยาลัยพลศึกษาที่ตั้งอยู่ใน 4 ภาค มาภาคละ ร้อยละ 50 ได้วิทยาลัยพลศึกษาภาคละ 2 แห่ง รวมเป็น 8 แห่ง จากนั้นจึงสุ่มกลุ่มตัวอย่างประชากรจากวิทยาลัยพลศึกษาที่สุ่มได้ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย วิทยาลัยละ 40 คน เป็นนักศึกษาชาย 20 คน นักศึกษาหญิง 20 คน รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น 320 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองซึ่งดัดแปลงจากเครื่องมือวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของคูเปอร์สมิธ (Coopersmith's Self-Esteem Inventory) และแบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง แบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองประกอบด้วยข้อความต่าง ๆ 30 ข้อ โดยแบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองที่เกี่ยวกับด้านตนเองโดยทั่วไป ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองด้านสังคมและความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองด้านครอบครัว แบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองดังกล่าวได้ผ่านการตรวจพิจารณาความถูกต้องของเนื้อหาและความถูกต้องของภาษาจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน มีค่าความเที่ยง (reliability) ของแบบวัดทั้งฉบับเท่ากับ 0.77 สำหรับแบบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษประกอบไปด้วยเรื่องต่าง ๆ จำนวน 4 เรื่อง คือ การสัมภาษณ์เกี่ยวกับประวัติส่วนตัวของนักศึกษาเป็นภาษาอังกฤษ การเล่าเรื่องเกี่ยวกับชีวิตประจำวันของ

นักศึกษาเป็นภาษาอังกฤษ การตอบคำถามและอธิบายแสดงความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับภาพชุด 4 ภาพติดต่อกันเป็นภาษาอังกฤษ และการตอบคำถามแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องที่กำหนดให้เป็นภาษาอังกฤษ แบบสอบถามผ่านการตรวจพิจารณาความตรงตามเนื้อหาและความถูกต้องของภาษาจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน แต่ละเรื่องของแบบสอบถามมีความยากระหว่าง 0.33-0.44 มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.33 ขึ้นไป และมีค่าความเที่ยงของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.74

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาจำนวน 320 คน ด้วยตัวเอง จากนั้นนำคะแนนที่ได้จากแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง และแบบสอบถามความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษไปหาค่ามีชดิมิเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน โพรดัก โมเมนต์ (Pearson Product-moment correlation coefficient โดยการใชโปรแกรมสำเร็จรูป เอสพีเอสเอสเอ็กซ์ (SPSSx) คำนวณค่าด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาโดยรวมมีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองค่อนข้างมาก เมื่อพิจารณาจำแนกตามเพศพบว่า นักศึกษาทั้งเพศชายและเพศหญิงมีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองค่อนข้างมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษามีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองมาก ในข้อที่กล่าวว่ามีแม่ให้กำลังใจและสนับสนุนในด้านการศึกษาเรียนตลอดเวลา เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาโดยรวมมีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองค่อนข้างมากทุกด้าน โดยมีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองด้านครอบครัวมากที่สุด รองลงมาได้แก่ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองด้านที่เกี่ยวกับตนเองโดยทั่วไป และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองด้านตนเองด้านสังคม เมื่อจำแนกตามเพศพบว่า นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาทั้งเพศชายและเพศหญิงมีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง

ค่อนข้างมากในทุกด้าน โดยมีค่ามัชฌิมเลขคณิตของความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ด้านครอบครัวสูงที่สุด

2. ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษามีค่ารวมเท่ากับ 59.62 จากคะแนนเต็ม 120 คะแนน โดยนักศึกษาได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนจากแบบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับ การเล่าเรื่องเกี่ยวกับชีวิตประจำวันของนักศึกษาเป็นภาษาอังกฤษมากที่สุดคือ 15.88 รองลงมาคือ การสัมภาษณ์ประวัติส่วนตัวของนักศึกษาเป็นภาษาอังกฤษ การตอบคำถามและแสดงความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับภาพชุดที่มีจำนวนภาพ 4 ภาพติดต่อกันเป็นภาษาอังกฤษ และการตอบคำถามและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องที่กำหนดเป็นภาษาอังกฤษ โดยมีค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 15.79 14.52 และ 13.43 ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาจำแนกตามเพศ พบว่านักศึกษาชายมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษมากกว่านักศึกษาหญิง

3. ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาโดยรวมมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.0425 ซึ่งไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับ .05 เมื่อจำแนกตามเพศพบว่า ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชายมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.0697 ซึ่งไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับ .05 และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหญิงมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.0697 ซึ่งไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับ .05 นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองจำแนกเป็นรายด้านกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาโดยรวมพบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองด้านสังคมกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษามีค่ามากที่สุดคือ เท่ากับ 0.0507 รองลงมาคือ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองด้านครอบครัวกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.0463 และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองด้าน

ที่เกี่ยวกับตนเองโดยทั่วไปกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.0021 ตามลำดับ

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากผลการวิจัยที่พบว่านักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาโดยรวมมีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองค่อนข้างมาก ทั้งนี้ข้อค้นพบดังกล่าว สอดคล้องกับงานวิจัยของซีฮาร์ดี้ และดี ไนแอส (C. Hardy and D. Nias 1971 quoted in Janice T. Gibson and Louis D. Chandler 1988:56) ที่พบว่า เด็กนักเรียนที่มีร่างกายแข็งแรงและส่วนต่าง ๆ ทำงานประสานประโยชน์กันได้เป็นอย่างดี มีความสามารถทางด้านกีฬา มักจะเป็นเด็กที่ชอบแสดงออก และบุคลิกภาพดังกล่าว มีความสัมพันธ์เป็นอย่างมากกับความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ซึ่งหมายถึงว่า ยิ่งนักเรียนชอบแสดงออกและมีความสามารถในการเล่นกีฬามากเท่าใด ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองก็จะเพิ่มค่าสูงตามไปด้วยเท่านั้น และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษามีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองมาก ในข้อที่กล่าวว่า พ่อแม่ให้กำลังใจและสนับสนุนฉันในด้านการเรียนตลอดเวลา แสดงให้เห็นว่าสัมพันธภาพระหว่างพ่อแม่กับตัวเด็กมีส่วนสำคัญเป็นอย่างมากในการพัฒนาความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ลักษณะความสัมพันธ์ดังกล่าวมีอยู่มากในครอบครัวคนไทย ดังที่เจิม ชุ่มเกต (2525:52) ได้อธิบายว่า "เด็กไทยเมื่อปฐมวัยมักได้รับการอบรมจากพ่อแม่มากกว่า แม้โตจนกระทั่งมีครอบครัวเป็นหลักเป็นฐานแล้ว พ่อแม่ก็ยังห่วงใยคืออยู่ในความดูแลเลี้ยงดูยาวนานกว่าประเทศอื่นใด แม้จะเรียนสูง ๆ เช่น มหาวิทยาลัย พ่อแม่ก็ยังส่งเสีย" ดังนั้นนักศึกษาจึงมีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองด้านครอบครัวมากที่สุด

เมื่อพิจารณาความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาจำแนกตามเพศ พบว่า ทั้งนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองค่อนข้างมาก โดยค่ามัธยิมเลขคณิตของคะแนนความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง

ของนักศึกษาชายมีค่ามากกว่านักศึกษาหญิง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาชายสนใจและชอบเล่นกีฬามากกว่านักศึกษาหญิง ดังที่ ประกิจ จัยปาน (2528:127) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การนำประสบการณ์จากวิชาพลศึกษารายวิชาบังคับตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ไปใช้ในชีวิตประจำวันตามการรายงานของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร" ด้วยการให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษากรุงเทพมหานคร จำนวน 1500 คน ตอบแบบสอบถาม พบว่า ในส่วนของข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับการออกกำลังกายและการเล่นกีฬานั้น นักเรียนส่วนใหญ่ชอบการออกกำลังกายและเล่นกีฬา โดยนักเรียนชายส่วนใหญ่เล่นกีฬากันเป็นประจำทุกวัน ส่วนนักเรียนหญิงเล่นนาน ๆ ครั้งแล้วแต่โอกาส ซึ่งผู้วิจัยได้แสดงความคิดเห็นว่า อาจเป็นเพราะนักเรียนชายชอบแสวงหาโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมทางกีฬาและการออกกำลังกายมากกว่าและโดยสถานภาพทางเพศแล้ว นักเรียนชายสามารถเล่นกีฬาได้หลายชนิด ในขณะที่นักเรียนหญิงจำเป็นต้องเลือกชนิดของกีฬาและผู้ร่วมเล่นที่เหมาะสม ดังนั้น นักศึกษาชายจึงมีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองมากกว่านักศึกษาหญิง เพราะนักศึกษาชายมีร่างกายแข็งแรง ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายสามารถทำงานประสานประโยชน์กันได้ดี และมีความสามารถในการเล่นกีฬามากกว่านักศึกษาหญิง (C. Hardy and D. Nias 1971 quoted in Janice T. Gibson and Louis D. Chandler 1988:56) จึงทำให้มีความตระหนักถึงคุณค่าในตนเองมากกว่า

เมื่อพิจารณาความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาเป็นรายด้าน พบว่า ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาโดยรวม และเมื่อจำแนกตามเพศอยู่ในระดับค่อนข้างมากทุกด้าน โดยมีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองด้านครอบครัวสูงที่สุด ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของจรรยาพร ชรณินทร์ และคณะ (2530:125) ที่ทำการศึกษาพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ที่สมัครเข้าศึกษาต่อในวิทยาลัยพลศึกษามีความรู้สึกว่ากีฬาเป็นสิ่งที่น่าเชื่อถือเสี่ยงมาสู่ตนเองและครอบครัว ทำให้นักศึกษาเกิดความรู้สึกภาคภูมิใจในความสามารถของตนเองเกิดความรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า ความรู้สึกเช่นนี้ทำให้นักศึกษาเกิดแรงจูงใจในการฝึกซ้อม

มากยิ่งขึ้น และเมื่อประสบผลสำเร็จ พ่อแม่และญาติพี่น้องก็เปิดโอกาสให้เขาได้แสดงความสามารถอย่างเต็มที่ และให้คำชมเชยต่อความสำเร็จนั้น ๆ ซึ่งแคลร์ เบอร์สตอล (Clare Burstall 1971:6) และสแตนลีย์ คูเปอร์สมิท (Stanley Coopersmith 1968 quoted in William Samuel 1981:283) ได้กล่าวเพิ่มเติมถึงสิ่งแวดล้อมทางบ้านที่ช่วยส่งผลให้บุคคลมีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองสูงว่าเกิดจากประสบการณ์ในวัยเด็กที่เขาเคยได้รับ หรือเคยประสบความสำเร็จในชีวิตตามจุดมุ่งหมายที่ได้วางไว้ และได้รับคำชมเชยหรือยกย่องสรรเสริญจากพ่อแม่ ผู้ปกครองหรือบุคคลอื่น ๆ ทำให้บุคคลนั้นมีความตระหนักถึงความสามารถที่ตนเองมีอยู่ และเกิดความรู้สึกภาคภูมิใจขึ้น ดังนั้น ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองทางด้านครอบครัวของนักศึกษาจึงมีมากกว่าด้านอื่น ๆ

2. จากผลการวิจัยที่พบว่า นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาโดยรวมได้ค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเท่ากับ 59.62 จากคะแนนเต็มเท่ากับ 120 คะแนน แสดงว่า นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษามีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ต่ำ เพราะค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนที่ได้จากการวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของค่าคะแนนเต็มโดยเฉลี่ยอีกด้วย เอช จี วิดโดว์สัน (H. G. Widdowson 1979:60) อธิบายว่า ทักษะความสามารถในการพูดภาษาที่สองหรือภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ต้องใช้เวลา โดยครูจะต้องสอนทักษะการฟังและการพูดก่อน จากนั้น ผู้เรียนจึงจะค่อย ๆ พัฒนาระดับความสามารถในการพูดให้สูงขึ้นไปจนถึงระดับความสามารถในการสื่อสาร ซึ่งสอดคล้องกับที่เจมส์ อี. อลาทิส และคณะ (James E. Alatis and others 1987:75) กล่าวว่า "จำนวนเวลาที่ใช้ในการสอนภาษาให้กับผู้เรียนมีอิทธิพลอย่างมากต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ นั้นหมายถึง ยังมีเวลามากเท่าใดในการเรียนและการฝึกก็ย่อมจะได้ผลดีเท่านั้น" แต่เมื่อพิจารณาถึงหลักสูตรการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของวิทยาลัยพลศึกษา พบว่าค่าอธิบายรายวิชากำหนดให้วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาในหมวดวิชาพื้นฐานทั่วไป (อิง 101 ภาษาอังกฤษ)

มีค่า 2 หน่วยกิตและใช้เวลาสอนเพียง 2 คาบต่อ 1 สัปดาห์ (พลศึกษา 2529:3) โดยเนื้อหาวิชาวิชามุ่งเน้นการฝึกทักษะรวม คือทักษะการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียนไปพร้อม ๆ กัน ครูผู้สอนจึงไม่มีเวลาพอสำหรับการฝึกทักษะใดทักษะหนึ่งเป็นการเฉพาะ - เมื่อจำนวนหน่วยกิตและจำนวนชั่วโมงสอนมีน้อย แต่ครูผู้สอนต้องใช้จำนวนเวลาที่จำกัดสอนเนื้อหาวิชาให้ครบทุกทักษะ โดยที่หลักสูตรมิได้กำหนดชั่วโมงสำหรับการฝึกทักษะการพูดเช่นนี้ ก็ย่อมจะทำให้ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาอยู่ในระดับต่ำ เพราะนักศึกษามีโอกาสในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของตนเองน้อยมาก และครูผู้สอนก็ไม่มีเวลาเหลือพอสำหรับการฝึกทักษะดังกล่าว

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาถึงความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาจำแนกตามเรื่องของแบบสอบถามความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ พบว่าค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นการเล่าเรื่องเกี่ยวกับชีวิตประจำวันของนักศึกษาเป็นภาษาอังกฤษมีค่าสูงที่สุด และการที่นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษามีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับชีวิตประจำวันมากกว่าเรื่องอื่น ๆ ที่ปรากฏในแบบสอบถามความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก็เพราะ การพูดในหัวข้อเรื่องดังกล่าวนักศึกษาสามารถใช้คำศัพท์พื้นฐานง่าย ๆ และหลักไวยากรณ์พื้นฐานที่นักศึกษามีความคุ้นเคยและเรียนมาแล้วเป็นส่วนใหญ่ ถือเป็นระดับความสามารถในการพูดระดับความจำหรือความรู้ตามการจัดระดับขั้นพฤติกรรมทางภาษาของวีเบคกา เอ็ม วาเลตต์และเรอเน เอ็ดดิสสิก (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick 1972:153) ซึ่งผู้เรียนนำเอาความหมายของภาษาที่ท่องจำไว้มาใช้โดยใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ที่เคยเรียนมาแล้วประกอบเรื่องที่พูด ดังนั้น เมื่อนักศึกษาไม่จำเป็นต้องนำคำศัพท์ที่ท่องจำไว้ไปใช้ในบริบทใหม่ หรือใช้ความพยายามในการทำความเข้าใจประโยคคำถามและคิดหาคำศัพท์ใหม่ ๆ มาใช้นักศึกษาจึงสามารถทำคะแนนในการเล่าเรื่องเกี่ยวกับชีวิตประจำวันของนักศึกษาเป็นภาษาอังกฤษได้สูงกว่าการตอบสัมภาษณ์ประวัติส่วนตัวของนักศึกษา การตอบคำถามและอธิบายแสดงความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับ

ภาพชุดจำนวน 4 ภาพ ติดต่อกันเป็นภาษาอังกฤษ และการตอบคำถามแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหัวข้อ เรื่องที่กำหนดเป็นภาษาอังกฤษและยกตัวอย่างประกอบเหตุผลที่อธิบาย ซึ่งแบบสอบถามความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษทั้ง 3 เรื่อง เป็นการวัดระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในระดับที่สูงขึ้น คือ ระดับถ้อยตอนที่ผู้เรียนต้องใช้ภาษาซึ่งเกิดในบริบทที่แตกต่างไปจากที่ใช้ฝึกหัดภาษาไปจนถึงระดับสื่อสารแสดงความคิดเห็นและความต้องการของตนเองให้ผู้อื่นได้รู้และระดับวิพากษ์วิจารณ์ซึ่งเป็นระดับที่สูงที่สุดที่ผู้เรียนจะต้องตีความ วิเคราะห์ เนื้อความของประโยค เพื่อให้การสื่อความหมายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพเหมาะสมกับเรื่องและสถานการณ์

เมื่อพิจารณาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาจำแนกตามเพศพบว่า นักศึกษาชายได้ค่ามัธยัมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษมากกว่าค่ามัธยัมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหญิง ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาชายส่วนใหญ่ชอบเล่นกีฬาเป็นประจำทุกวัน มีโอกาสฝึกทักษะทางด้านกีฬามากกว่าและได้รับคัดเลือกเป็นตัวแทนนักกีฬาของวิทยาลัยไปแข่งขันยังสถานที่ต่าง ๆ ทำให้นักศึกษาชายมีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองและกล้าแสดงออกเมื่อมีการปะทะสัมพันธ์กับบุคคลแปลกหน้าหรือต่างถิ่น นักศึกษาจึงมีความกล้าในการที่จะใช้คำพูดติดต่่อสื่อสาร โดยไม่กลัวว่าจะผิดพลาด (Wilga M. Rivers 1981:225 quoted in William Littlewood 1986:64) ดังนั้นความสามารถในการพูดของนักศึกษาชายจึงได้รับการพัฒนามากกว่าของนักศึกษาหญิง

3. ผลการวิจัยที่พบว่าความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูงโดยรวม และของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงไม่มีความสัมพันธ์กันที่นัยสำคัญระดับ .05 เป็นการปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้ อาจจะเป็นเพราะ นักศึกษาส่วนใหญ่ได้คะแนนเฉลี่ยจากชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายต่ำ แต่มีความถนัด สนใจและชอบเล่นกีฬามาก ดังนั้น นักศึกษาจึงให้ความเอาใจใส่ต่อวิชาในหมวดพลศึกษาและ

ก็ฝามากกว่าการเรียนรู้วิชาการที่ตนเองไม่มีความถนัดและไม่มีความสนใจเช่นวิชาภาษาอังกฤษ (จรรยาพร ธรณินทร์และคณะ 2530:125) นอกจากนี้อาจจะเป็นเพราะการที่นักศึกษามองไม่เห็นประโยชน์ของวิชาภาษาอังกฤษเพราะคิดว่าเรียนไปก็ไม่ได้นำไปใช้เพื่อการประกอบอาชีพแต่อย่างใด จึงหันไปฝึกหัดเฉพาะรายวิชาที่จะเป็นประโยชน์ต่อการทำงานในอนาคตซึ่งเกี่ยวกับด้านกีฬา เช่น ฟุตบอล บาสเกตบอล หรือเทนนิส ซึ่งได้ประโยชน์และได้คะแนนมากกว่า ด้วยเป็นวิชาที่ได้ออกกำลังกาย สนุกสนาน และมีจำนวนหน่วยกิตมากกว่าวิชาภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ก็ยังจะมีโอกาสที่จะมีชื่อเสียงเป็นนักกีฬาของวิทยาลัยหรือเขตการศึกษาอีกด้วย นักศึกษาจึงฝึกกิจกรรมทางด้านการกีฬามากกว่าการฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ตาม ดักลาส เอช บราวน์ (Douglas H. Brown 1980:104) กล่าวว่า "ในปัจจุบันยังไม่สามารถหาคำตอบได้ว่าความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองสูงเป็นเหตุทำให้บุคคลประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาหรือความสำเร็จในการเรียนภาษาก่อให้เกิดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองสูงกันแน่" ในทำนองเดียวกัน สแตนลีย์ คูเปอร์สมิธ (Stanley Coopersmith 1984:1-3) ชี้ให้เห็นว่า ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของบุคคลมิได้เกิดขึ้นจากการที่บุคคลมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น ซึ่งถ้าหากบุคคลใดก็ตามประสบความสำเร็จจากการทำกิจกรรมอื่น ๆ เช่น กิจกรรมทางด้านกีฬาที่สามารถที่จะทำให้บุคคลนั้น ๆ มีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองสูงได้เช่นกัน

อาจสรุปได้ว่า คุณลักษณะพิเศษในการเป็นนักกีฬา มีความสามารถทางพลศึกษา ร่างกายแข็งแรงและประสบความสำเร็จทางด้านกิจกรรมกีฬาก็จะได้รับ การยกย่องชมเชย ทำให้นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษามีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองสูง แต่การที่ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำนั้น เป็นเพราะนักศึกษาไม่เห็นความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษเนื่องจากจำนวนชั่วโมงการเรียนการสอนมีน้อยเพียง 2 คาบต่อ 1 สัปดาห์ และมีจำนวนหน่วยกิตเพียง 2 หน่วยกิตเท่านั้น นอกจากนี้นักศึกษายังมีโอกาสได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษเพียง 1 ภาคการเรียน เมื่อจบหลักสูตรรายวิชาที่กำหนดก็จะ

ไม่มีโอกาสได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษอีกเลย ความต่อเนื่องในการฝึกใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษจึงไม่มี สาเหตุสำคัญอีกประการหนึ่งที่ทำให้นักศึกษาไม่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ได้แก่วิธีการสอนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งญาดา ฮีระวิภาวี (2524:81) พบว่า ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยพลศึกษาส่วนใหญ่ใช้วิธีสอนแบบอธิบายและยกตัวอย่างประกอบ ซึ่งนักศึกษามีความเห็นว่าเป็นวิธีการสอนที่น่าเบื่อหน่ายและไม่เหมาะแก่การสอนวิชาภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของสมยศ ชันแก้ว (2528:56) ที่ว่า อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยพลศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือส่วนมากใช้วิธีการสอนแบบการแปลและไวยากรณ์ ทำให้นักศึกษาขาดโอกาสและประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษในด้านทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์จริง ด้วยเหตุนี้ นักศึกษาจึงละเลยที่จะเอาใจใส่ต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อการฝึกฝนทักษะการพูดภาษาอังกฤษทำให้ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่มีอยู่สูงไม่สัมพันธ์กับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

ข้อเสนอแนะ

จากผลของการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยพลศึกษา ดังนี้

1. จากผลการวิจัยที่พบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษามีค่าอยู่ในระดับที่ต่ำมาก ดังนั้น ผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องในการจัดทำหลักสูตร ควรเพิ่มจำนวนหน่วยกิต และรายวิชาภาษาอังกฤษให้สามารถครอบคลุมถึงการสอนทักษะการพูด เพื่อที่ครูจะได้มีเวลาในการฝึกทักษะการพูดให้กับนักศึกษามากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ ในส่วนของเนื้อหาวิชาควรปรับปรุงให้มีความทันสมัยเหมาะสมกับสภาวะสังคม เศรษฐกิจและสอดคล้องกับตลาดแรงงาน เพราะเมื่อนักศึกษาสำเร็จการศึกษาออกไป จะได้นำไปใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน และในงานอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. สำหรับผู้บริหาร งานด้านการจัดการเรียนการสอนนับได้ว่าเป็นงานหลักของวิทยาลัยพลศึกษา แม้ว่าผลการวิจัยปรากฏว่าความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ แต่ก็มีแนวโน้มที่ชี้ให้เห็นได้ว่า ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองมีความสำคัญต่อการประสพผลสำเร็จทางการกีฬาของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้น ผู้บริหารจึงควรสนับสนุนครูผู้สอนให้นำเอาผลดีของความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองมาพัฒนาการเรียนการสอนภายในชั้นเรียน เพื่อที่สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษาจะได้มีเพิ่มมากยิ่งขึ้น

3. เมื่อผลการวิจัยพบว่า ความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาอยู่ในระดับที่ต่ำมาก ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จึงเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการที่จะช่วยทำให้การดำเนินการเรียนการสอนภายในห้องเรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ โดยครูผู้สอนจะต้องหมั่นศึกษาหาความรู้และค้นคว้าหาเทคนิคการสอนทักษะการพูดใหม่ ๆ มาให้นักศึกษาได้ฝึกฝน ทั้งนี้ ครูผู้สอนจะต้องรู้จักประสานงานในส่วนที่เป็นเนื้อหาวิชา ร่วมกับครูผู้สอนในรายวิชาทักษะวิชาชีพ เพื่อจะได้คัดเลือกเนื้อหาการสอนที่ทำให้ นักศึกษามีความเชื่อมั่นว่าตนเองเป็นคนที่มีความรู้ความสามารถเช่นคนอื่น นอกจากนี้ ทุกครั้งของการเริ่มบทเรียน ครูผู้สอนจะต้องให้ข้อมูลกับ ผู้เรียนทุกครั้งว่า วัตถุประสงค์ในการเรียนคืออะไร เมื่อมีความเข้าใจตรงกันแล้ว ครูจะต้องส่งเสริมการพัฒนาความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของผู้เรียน ด้วยการเปิดโอกาสให้นักศึกษาแต่ละคนได้แสดงความรู้ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งถ้าในช่วงแรก ๆ เขาสามารถพูดสื่อสารได้ นักศึกษาก็จะมีความรู้สึกภูมิใจในความสำเร็จของตนเอง เคารพตนเองว่ามีความรู้ความสามารถ มีคุณค่า ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของเขาจะมีเพิ่มขึ้น สิ่งนี้จะช่วยให้นักศึกษามีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนมากขึ้นและจะมองเห็นว่าตนเองสามารถเรียนรู้จนประสพความสำเร็จได้ นอกจากนี้ เมื่อนักศึกษาสามารถฝึกทักษะการพูดได้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่ครูผู้สอนวางไว้ ก็ควรจะแสดงความชื่นชมกับความสามารถ

ของนักศึกษา เพราะส่วนหนึ่งของความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองเกิดขึ้นจากการที่บุคคลได้รับความชมเชย มองเห็นคุณค่า และได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น

4. ในการวิจัยครั้งต่อไป ควรจะมีการวิจัยในลักษณะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองกับตัวแปรและกลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ เช่น ความสามารถในการเขียน โดยกลุ่มตัวอย่างอาจจะเป็นนักเรียนในระดับประถมศึกษา ซึ่งเป็นวัยของการเริ่มก่อตัวของความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง หรือระดับมัธยมศึกษา ซึ่งเป็นช่วงที่ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองกำลังได้รับการพัฒนาถึงขีดสูงสุด ตลอดจน นิสิต นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก นอกจากนี้ ควรจะได้มีการศึกษาถึงระดับความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียน นักศึกษาไทยในระดับต่าง ๆ ซึ่งจะเป็นตัวบ่งชี้ความสำเร็จในการทำกิจกรรมที่เกี่ยวกับความรู้และอารมณ์ด้วย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย